

Bjørn Nørgaard Den sidste nadver

I november 2003 blev et helt specielt bord dækket for første gang på Horsens Kunstmuseum, med erhvervelsen af Bjørn Nørgaards store skulptur 'Den sidste nadver' fra 1997.

Værket består af et stort langbord i gips, og langs bordets ene langside står 13 stole, hvoraf den midterste skiller sig markant ud med sin høje gyldne stoleryg. Stolen yderst til venstre er også anderledes med sin skrå placering og sin knuste stoleryg. For mens den gyldne stol i midten tilhører Jesus, tilhører stolen med den smadrede stoleryg dén discipel, der senere skulle forråde Jesus med et kys: Judas.

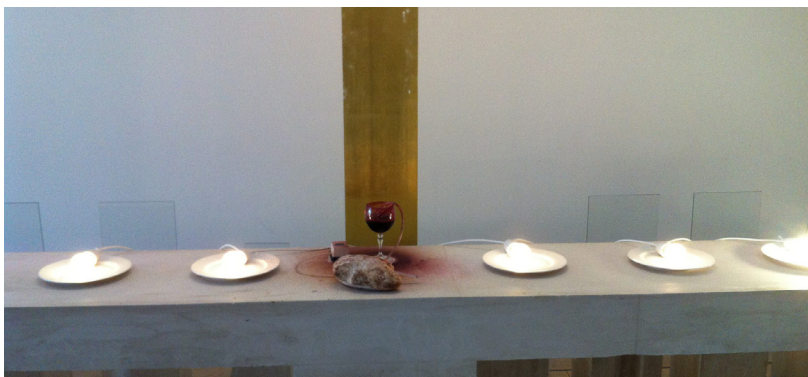
Bordet er dækket op med tallerkener, hvorpå Guds lys serveres i form af en kraftigt lysende elpære. Foran Jesus' plads er anbragt brødet og vinen, som ved det sidste måltid med disciplene i Getsemane Have. Gennem nadveren forvandles brød og vin til Jesus legeme og blod, som symbol på menneskets frelse gennem Jesus korsfæstelse og opstandelse.

I brødet er placeret et termometer, således at man kan se, hvornår legemstemperaturen 37.5 grader indtræffer, ligesom vinen beåndes via en luftpumpe.

Kristendommen som omdrejningspunkt

Kristendommens store fortælling løber som en rød tråd gennem Bjørn Nørgaards værker, fra de tidlige happenings med Lene Adler Petersen som den kvindelige Kristus og filmen 'Nadveren' fra 1971. Der er en parafrase over Leonardos berømte Nadver-billede fra 1497 i S. Maria delle Grazie - klostret i Milano.

I filmen "Nadveren" optræder Bjørn Nørgaard og hans kammerater som Kristus og hans 12 disciple. Standsmæssigt klædt i kjole og hvidt skiftes de til at indtage Jesu plads, og undervejs i forløbet med den traditionelle middag bliver selskabets gæster stadig mere beduggede og ugudelige. Dengang medførte filmen forespørgselsdebat i Folketinget – men siden da har kunstneren for længst opnået kunstnerisk anerkendelse og Kristus-motivet indgår i en lang række af hans værker, fra alterpartiet til Knebel Kirke til museets store glasrelief 'Jeg gik mig over sø og land' fra 1999.

Lydsiden

Værkets lydside, musikstykket 'Klokken – intet er evigt' (opus 219, 1997) er komponeret af den nu afdøde Henning Christiansen, som Bjørn Nørgaard siden slutningen af 1960'erne havde et tæt samarbejde med.

Bjørn Nørgaard udtaler

”Jeg bad aftenbøn som dreng, og jeg er både døbt og konfirmeret. Jeg har heller ikke – som mange af mine kammerater – meldt mig ud af folkekirken. Jeg går gerne i kirke, og jeg ville ønske, at jeg af rent hjerte kunne gå op og modtage nadveren. Jeg kan imidlertid ikke gøre det, når jeg ikke kan gøre det af et rent hjerte. Men troen som et håb og en mulighed i vores liv er umistelig”

”I mine værker diskuterer jeg så også min egen fascination af disse billeder, og jeg diskuterer min egen mangel på tro, og det er også derfor nadverbordet indgår i mine ting. Du har spurgt til, om det ikke kan føles futilt eller håbløst at have disse forestillinger om solidaritet. Engang var der en mand, og han fik så 12 disciple, og den diskussion, han startede om at elske sin næste, forholder vi os stadig til 2.000 år senere. Traditionen har overlevet fra ham. Budskabet om den universelle kærlighed, at ethvert menneske har en værdi i sig selv i og med sin eksistens, og at Gud elsker os alle, har præget verden siden.”

